

Ordfører; thi i denne Samling har der ikke været noget Udvalg i Sagen.

Moug: Det er en Selsfølge.

Krieger: Da jeg saa meget som muligt ønsker at holde mig udenfor Forhandlingerne om det af den ærede Landsthingsmand reiste Spørgsmaal, vil jeg prøve paa at opnaae dette ved strag at gjøre et Par Bemærkninger ligeoverfor ham efter den ganske særlige Anledning, han dertil har givet mig. Jeg maa da begynde med at sige, at man jo naturligviis kan bruge Ordet „Overenskomst“ — dette meget hndede Ord — i en meget vid Betydning, og man kan bruge det i en meget snever Betydning; men jeg maa gjøre Indsigelse imod den altfor vidtstrakte Betydning, som det ærede Medlem har villet give Ordet i nærværende Tilfælde. Det er i alt Fald en uhyre vid og en aldeles individuel Betydning af Ordet, naar det, der blev foreslaaet af Udvalgets Fleertal i forrige Landsthingsamling, fremsættes som en Overenskomst af den Art, at der skulde ligge nogen særegen Vægt paa den med Hensyn til Afgjørelsen af, hvorvidt man nu, under de nærværende Forhold, efterat Sagen iaar har været behandlet i Folkethinget med det velbekjendte Resultat, paa dette Stadium af Sagen skal, uagtet man ønsker at føre Sagen igjennem, fastholde den Mening, der i forrige Landsthingsamling blev gjort gjældende, eller ikke. Men navnlig maa jeg gjøre Indsigelse, forsaavidt det ærede Medlem — han udtalte det maastee ikke bestemt, men det skinnede dog igjennem paa flere Punkter — meente, at det Forslag, der dengang kom frem, skulde være en Art Overenskomst eller Mægling imellem en virkelig Tvivl om Dødsstraffens Berettigelse og den modsatte Anskuelse. Dette maa jeg under alle Omstændigheder bestemt modsige, thi denne Art af Overenskomster er absolut forkastelig, ja, den er reent ud „et Debrageri“, thi man kan ikke gaae ind paa at vedtage Noget, om hvis Retmæssighed man har en bestemt og alvorlig Tvivl, blot fordi der stilles en anden Straf ved Siden af, saa at Domstolene kunne vælge imellem disse to Straffe efter det enkelte Tilfældes Bestaafenhed. Den, der vo-

terer for Dødsstraffens Anvendelse i en Straffelov, maa sandelig være paa det Reene med sig selv; han — og det gjælder altsaa ogsaa det ærede Medlem, der har været med til at foreslaae Dødsstraffens Anvendelse, — maa have erkjendt, at man var berettiget til at anvende den. Der kan under den foregaaende Overveielse have staaet Tvivlsgrunde for og imod, men den sande og alvorlige Tvivl, der afholder en Mand fra at handle, kan ikke have været tilstede, thi saa kunde man ikke have indstillet til Vedtagelse en Bemyndigelse for Domstolene til at anvende Dødsstraf, saa maatte man efter den gamle Sætning „afhold dig i Tvivlstilfælde“ have afholdt sig fra at anbefale Dødsstraffens Anvendelse i Straffeloven. Her at tale om Tvivl om Dødsstraffens Retmæssighed, det er at gjøre en Brug af Ordet, som jeg troer kun kan volde Uklarhed og Forvirring. Jeg fremhæver dette ikke saameget ligeoverfor det ærede Medlem, som navnlig fordi jeg har hørt — jeg erindrer ikke, om det er fremsat under Forhandlingerne i det andet Thing, men jeg veed med Visshed, at det fra flere Sider er blevet udtalt —, at det, der i sidste Samling var sat igjennem i Landstinget paa dette Punkt, var særdeles misligt, netop fordi det skulde være bygget paa en af Representationen anerkjendt Tvivl om Dødsstraffens Retmæssighed, med andre Ord: der foreligger en Insinuation, ikke fra det ærede Medlems Side, men fra deres, der opfattede det Skete paa den antydede Maade, om, at man med bevidst Tvivl om Retmæssigheden skulde have voteret Noget, man ikke burde have vedtaget, naar man dog til Skyende og Sidst ikke var sikker paa dets Retmæssighed. Denne Paastand er altsaa, mener jeg, aldeles uberettiget, hvad der saa har givet Anledning til den. Ligeoverfor hvad jeg saaledes har hørt med stor Styrke fremføre andensteds, anseer jeg det for meget vigtigt og griber denne Leilighed til at gjøre det Modsatte gjældende. De, der have voteret for Dødsstraffen ved Siden af den næstsieste Straf, Tugthunsarbejde paa Livstid, have ikke været stødte i nogen Tvivl om Lovgivningsmagtens Berettigelse til overhovedet at fastsætte Dødsstraf, men efter samtlige Forhold have de fundet, at de allerfleste Lovovertrædelser, med